

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Μια **συγκλονιστική ομιλία για την ελληνική γλώσσα και την αυθεντική ελληνική γραφή της (αλφάβητο) που δεν προέρχεται από τους Φοίνικες και τους ανύπαρκτους "Ινδοευρωπαίους"**, θεωρία που ζητά να αφαιρεθεί από τα σχολικά βιβλία, έκανε στην Ακαδημία Αθηνών ο απερχόμενος πλέον Πρόεδρος της, Ακαδημαϊκός **Αντώνιος Κουνάδης** στις 14 Ιανουαρίου 2019 μ.Χ., κλείνοντας την εκεί ετήσια θητεία του.

Το παρακάτω κείμενο της ομιλίας του, πρωτοδημοσιεύθηκε στην ιστοσελίδα της Εφημερίδας "Εστία" σε ατόφια πολυτονική γραφή. Για την καλύτερη και ευκολότερη κατανόηση και μελέτη, το **ΝΟΙΑΖΟΜΑΙ** πρόσθεσε υπογραμμίσεις, τίτλους παραγράφων και οπτικό υλικό. Διαβάστε την. Αξίζει!

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ: ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΡΑΠΤΗΣ

προέδρου τής Ακαδημίας Αθηνών Αντωνίου Κουνάδη
εκφωνήθηκε στην Ακαδημία Αθηνών στις 14 Ιανουαρίου 2019 μ.Χ.

ΥΨΙΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟ ΑΓΑΘΟ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

"Η προβληθείσα τόν 18ο αιώνα άποψη, ότι ή Έλληνική γλώσσα ανήκει στην Ινδοευρωπαϊκή οικογένεια γλωσσών, καθώς και ή άποψη ότι τό Έλληνικό άλφάβητο είναι Φοινικοσημιτικής προελεύσεως άπε-

τέλεσαν αντικείμενα συνεχιζομένων μέχρι σήμερα έντόνων συζητήσεων και άμφισβητήσεων. Δύο θέματα, τά όποια δέν πρέπει νά αφήνουν άδιάφορο κανένα Έλληνα, άφοϋ το **ύψίστης σημασίας άγαθό τής πολιτισμικής μας κληρονομιάς, ή Έλληνική γλώσσα**, προφορική και γραπτή, άρρήκτως συνδεδεμένη μέ τήν ταυτότητα, τήν συνέχεια, τήν έπιβίωση και τήν προοπτική τοϋ Έλληνισμού, είναι ύπόθεση όλων μας.

Βεβαίως και τοϋ όμιλοϋντος, λόγω τής μακρόχρονης ένασχόλησής μου μέ τήν Έκπαίδευση και τήν συναφή άρθρογραφία μου, μέ τήν όποι-α έστηλίτευσα τις **όλέθριες νομοθετικές παρεμβάσεις στή γλώσσα μας, μέ τόν ψευδεπίγραφο χαρακτηρισμό ως Έκπαιδευτικῶν Μεταρρυθμί-σεων.**

Δεδομένου ότι τά δύο αυτά θέματα είναι διεπιστημονικοϋ χαρακτήρα και μάλιστα αντικείμενο πολλῶν διαφορετικῶν έπιστημῶν, ή έν προκειμένω προσπάθειά μου είναι **νά παρουσιάσω άύθεντικές γνώμες γλωσσολόγων, άρχαιολόγων, ιστορικῶν, άνθρωπολόγων, παλαιοντολόγων**, ώστε νά χυθεῖ περισσότερο φῶς στά δύο αυτά περίπλοκα και σκοτεινά άκόμη θέματα, βάσει και τῶν νεοτέρων εύρημάτων και τῶν εξέλιξεων στην **άνθρώπινη άρχαιογενετική (αDNA) και τήν πληθυσμιακή γενετική.** Έξελίξεων, οι όποίες άνέτρεψαν ή και έπιβεβαίωσαν προγενέστερες ύποθέσεις.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ: ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΖΕΙΝ ΕΣΤΙΝ ΤΟ ΟΡΘΩΣ ΟΝΟΜΑΖΕΙΝ

Στον **Κρατύλο τοϋ Πλάτωνος** πού άποτελεῖ διάλογο για τήν όρθότητα τῶν όνομάτων μέ συνομιλητές τόν Έρμογένη, τόν φιλόσοφο-μαθηματικό Κρατύλο (ιδρυτή φιλοσοφικής σχολής τόν 5ο π.Χ. αϊ.) και τόν Σωκράτη, βρίσκονται οι **άπαρχές τής Συγκριτικής Γλωσσολογίας** σ' ό,τι άφορᾷ όνόματα βαρβάρων (δηλ. άλλοεθνῶν) και τής συγκριτικής μεθόδου (όσον άφορᾷ τις διαλέκτους τής Έλληνικής, π.χ. Αίολικής, Δωρικής, Ίωνικής, Άττικής κ.λπ.), καθώς και οι **άπαρχές τής Έτυμολογίας** για τό πῶς καθορίζεται ή όρθή όνοματοθέτηση (όνοματοδοσία) τῶν λέξεων (όνομάτων), φύσει ή νόμω. Σύμφωνα μέ τόν φύσει καθορισμό (κατά τόν Κρατύλο), ύπάρχει συμφωνία μεταξύ όνόματος (λέξεως) και τοϋ έννοιολογικοϋ περιεχομένου του έτυμολογικῶς (δηλ. μεταξύ σημαίνο-ντος και σημαίνομένου), ένῶ σύμφωνα μέ τόν νόμο καθορισμό τῶν όνομάτων (λέξεων) ή όνοματοθέτηση είναι συμβατική. **Η Έλληνική γλώσσα είναι κατ' έξοχήν έννοιολογική ή νοηματική, δηλαδή ύπάρχει αιτιώδης σχέση μεταξύ όνομάτων-λέξεων και τής έτυμολογικής σημασίας τους.**

Κατά τον Πλάτωνα (Κρατύλος, 435-436) «ὅς ἂν τὰ ὀνόματα ἐπίσταται, ἐπίσταται καί τὰ πράγματα». Πρῶτος ὁ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς (1ος π.Χ. αἰ.) στό ἔργο του «Περί συνθέσεων ὀνομάτων» θεωρεῖ τόν Πλάτωνα θεμελιωτή τῆς Ἑτυμολογίας γράφοντας: «Τόν ὑπέρ ἐτυμολογίας λόγον πρῶτος εἰσήγαγε Πλάτων πολλαχῆ μέν καί ἄλλοθι, μάλιστα δέ ἐν τῷ Κρατύλῳ.». Γιά τήν ἀξία τῆς νοηματικῆς ιδιότητος τῶν ὀνομάτων ὁ Ἀριστοτέλης ἐπισημαίνει: «Ὁ λόγος, ἐάν μή δηλοῖ, οὐ ποιήσει τό ἑαυτοῦ ἔργον.» (Τέχνη ρητορική Γ. 2149), στή συνέχεια δέ ἐξαίρει τήν Ἑλληνική μέ τήν φράσιν: «**Τό Ἑλληνίζειν ἐστίν τό ὀρθῶς ὀνομάζειν.**» (Τέχνη ρητορική Γ. 4.1407).

ΝΟΜΠΕΛΙΣΤΑΣ ΧΑΪΖΕΝΜΠΕΡΓΚ ΓΙΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Ἀλλά καί στούς νεώτερους χρόνους ὁ Γερμανός φιλόσοφος-φυσικός Βένερ Χάιζενμπεργκ (Βραβεῖο Νομπέλ 1932) εἶχε δηλώσει: «Ἡ θητεία στήν ἀρχαία Ἑλληνική γλῶσσα ὑπῆρξε ἡ σπουδαιότερη πνευματική μου ἄσκηση. Στή γλῶσσα αὐτή ὑπάρχει ἡ πληρέστερη ἀντιστοιχία ἀνάμεσα στήν λέξη καί τό ἐννοιολογικό περιεχόμενο.». Ἐάν τό πρῶτο ἀλφάβητο (ἀκριβέστερα σύστημα γραφῆς) εἶναι Σημιτικοφοινικικό καί ἂν οἱ Φοίνικες (κλάδος σημιτικῆς φυλῆς πού διακρίθηκε στήν ναυτιλία καί στό ἐμπόριο) τό πήραν ἀπό τούς Ἑβραίους καί τό μετέδωσαν στούς Ἕλληνας, ἔχει γίνει ἀντικείμενο πολλῶν συζητήσεων καί ἀμφισβητήσεων. Συναφῆ θέματα πρός διερεύνηση εἶναι τό πότε οἱ Φοίνικες μετανάστες ἐγκαταστάθηκαν στή Φοινίκη καί ποιές οἱ ἀρχαιότερες ἐπιγραφές ἢ γραπτά κείμενα τοῦ Φοινικικοῦ πολιτισμοῦ.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ: "μου φαίνεται..."

Γιά τήν ὑπάρχουσα ἄποψη περί τῆς καταγωγῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἀπό τὰ «φοινικικά γράμματα», δηλαδή ἀπό τό φοινικικό οὐσιαστικῶς «Συλλαβάριο», ἀξίζει νά παρατηρηθεῖ ὅτι τήν ἄποψη αὐτή οἱ «Φοινικιστές ἐστήριξαν κυρίως στή γνωστή **ρήση τοῦ Ἡροδότου: «Οἱ Φοίνικες ...ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τούς Ἕλληνας καί δὴ καί γράμμα-τα, οὐκ ἐόντα πρὶν Ἑλλησι, ὡς ἐμοί δοκεῖν...».**» Δηλαδή ὁ Ἡρόδοτος διατυπώνει τοῦτο μέ ἐπιφύλαξη (ὡς ἐμοί δοκεῖ), ἀναφερόμενος ἀορίστως σέ γράμματα καί ὄχι στά γράμματα συγκεκριμένης γραφῆς.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΣΙΚΕΛΙΩΤΗΣ: "οἱ Φοίνικες τα πήραν ἀπό ἄλλους"

Μέ τήν ἄποψη ὅμως τοῦ Ἡροδότου δέν συμφωνεῖ ὁ ἱστορικός Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Ε 74), ὁ ὁποῖος διευκρινίζει ὅτι **τά λεγόμενα «Φοινίκεια γράμματα» δέν εἶναι ἐφευρέσεις τῶν Φοινίκων ἀλλά δια-**

σκευή ἄλλων γραμμάτων, δηλαδή τῶν Ἑλληνικῶν-Κρητικῶν, δηλώνοντας: **«φασί τούς Φοίνικας οὐκ ἐξ ἀρχῆς εὐρεῖν, ἀλλά τούς τύπους τῶν γραμμάτων μεταθεῖναι μόνον, ...»**.

ΔΕΝ ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΠΟΤΕ ΦΟΙΝΙΚΙΚΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

Ἦς σημειωθεῖ ὅτι οἱ Φοίνικες, ὅπως φαίνεται ἀπό διάφορες ιστορικές πηγές, ἐγκατεστάθησαν στήν Φοινίκη (σημερινός Λίβανος καί ἐν μέρει Συρία) ἀναμειχθέντες μέ τούς αὐτόχθονες Χαναανίτες μεταξύ 1.200 καί 1.100 π.Χ. **Γραπτά κείμενα ἢ ἐπιγραφές γιά τόν Φοινικικό πολιτισμό δέν ἔχουν εὐρεθεῖ μέχρι σήμερα.**

ΥΠΗΡΧΕ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΡΩΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ (1.200 π.Χ.)

Βάσει ιστορικῶν δεδομένων, ἐπιγραφῶν καί πολλῶν ἀναφορῶν σέ (γνωστά) κείμενα ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, ἔχει γίνει δεκτό ἀπό τήν διεθνή ἐπιστημονική κοινότητα ὅτι **ἡ Ἑλληνική (ἀλφαβητική) γραφή ὑπῆρχε πιθανότατα πρὶν ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.** (Δέν ἐννοοῦμε τήν Γραμμική Α' ἢ Β' οὔτε βεβαίως τήν ἀρχαιότερη Κρητική μεσω ἰδεογραμμάτων ἱερογλυφική γραφή.) Ὡστόσο, ἡ Ἑλληνική (ἀλφαβητική) γραφή φαίνεται ὅτι βάσει ιστορικῶν πηγῶν ὑπῆρχε πρὶν ἀπό τούς χρόνους τοῦ Ὀμήρου. Π.χ. στήν Ἰλιάδα (περιγράφουσα τόν Τρωϊκό Πόλεμο) ὁ Ὅμηρος, ἀναφερόμενος στόν Βελλερεφόντη, γράφει **«σήματα λυγρά γράψας ἐν πίνακι πτυκτῶ θυμοφθόρα πολλά».** (Ἐπιστολή Προίτου πρὸς τόν πενθερό του, τόν Ἰοβάτη. Ζ 169.) Ἐπίσης ὁ Ὅμηρος κατὰ τόν φιλόσοφο καί ιστορικό Πορφύριο (3ος μ.Χ. αἰ.) ἔγραψε τήν Ἰλιάδα **«οὐχ ἅμα, οὐδέ κατὰ τό συνεχές, καθάπερ σύγκεινται, ἀλλ' αὐτός μέν ἐκάστην ῥαψωδίαν γράψας καί ἐπιδειξάμενος ἐν τῷ περινοστεῖν τάς πόλεις τροφῆς ἔνεκεν ἀπέλιπεν...»** (Λεξικό Σούδα ἢ Σουίδα).

Ὁ Μιστριώτης ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἀπολλόδωρος (180-110 π.Χ.) μᾶς γνωρίζει ὅτι **ὁ Οἶαξ, κατὰ τόν Τρωϊκό Πόλεμο, ἔγραψε τήν εἵδηση τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ Παλαμήδη, ἐπάνω σέ πηδάλιο, τό ὁποῖον τά θαλάσσια κύματα μετέφεραν στόν πατέρα τους τόν Ναύ-πλιο.**

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ Ἐπιστημονική Ἀνακοίνωση τῶν Ἑλλήνων ἐρευνητῶν **Σταύρου Παπαμαρινόπουλου** καί τῶν συνεργατῶν του, τήν ὁποία παρουσίασα στήν Δημόσια Συνεδρία τῆς Ἀκαδημίας (19/10/2017) μέ τίτλο **«Ἀστρονομικές Χρονολογήσεις τοῦ τέλους τοῦ Τρωϊκοῦ Πολέμου καί τῆς**

έπιστροφής του Όδυσσέα» (Πρακτικά Ακαδημίας, τ. 92 Α', 2017). Η Ανακοίνωση καταλήγει στο συμπέρασμα ότι **τό τέλος του Τρωικού Πολέμου χρονολογείται πρό του 1200 π.Χ.** Η χρονολογία αυτή υποδηλοῖ τήν ὕπαρξη γραφῆς κατά τούς χρόνους του Τρωϊκού Πολέμου, ἐνόψει καί τῶν προεκτεθέντων ἀπό τόν Ὅμηρο περί του Βελλερεφόντη καί ἀπό τόν Μιστριώτη – Ἀπολλόδωρο γιά ὅσα ἀναφέρουν γιά τόν Οἶακα. **Ἐάν πράγματι ὑπῆρχε γραφή πρὶν ἀπό τό 1200 π.Χ., τά ὑποστηριζόμενα ὅτι δῆθεν οἱ Ἕλληνες πῆραν τό σύστημα γραφῆς (Συλλαβάριο) ἀπό τούς Φοίνικες κλονίζονται, στερούμενα ἀξιοπιστίας.** Βεβαίως τό ζήτημα αὐτό παραμένει ἀνοικτό ἐλλείψει ἀποδείξεων, διότι οἱ ὑπάρχουσες ἐνδείξεις δέν ἀρκοῦν.

ΕΒΑΝΣ: ΟΙ ΦΟΙΝΙΚΕΣ ΠΗΡΑΝ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΓΡΑΜΜΙΚΗ Α'

αριστερά από αγγείο στο Ακρωτήρι Θήρας - δεξιά από Ανάκτορο Ζάκρου, Αρχ. Μουσείο Σητείας

Κατά τόν Sir Arthur Evans **«ή γραφή τῆς Κρήτης εἶναι ἡ μήτηρ τῆς Φοινικικῆς»**, ἐνῶ κατά τόν Ρενέ Ντυσσώ **«Οἱ Φοίνικες εἶχαν παραλάβει πρωιμότατα τό ἀλφάβητόν των παρά τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες εἶχαν διαμορφώσει τοῦτο ἐκ τῆς Κρητο-Μυκηναϊκῆς γραφῆς»**. (Βλ. καί Γκεόργκιεφ, Προβλήματα τῆς Μινωικῆς Γλώσσας, Σόφια 1953.)

ΦΟΙΝΙΚΙΚΑ ΧΩΡΙΣ ΦΩΝΗΕΝΤΑ...

Τό Φοινικικό δέν εἶναι ἀλφάβητο, ἀλλά «Συλλαβάριο», χωρίς φωνήεντα, μέ 22 σύμφωνα καί χωρίς τά σύμφωνα Ξ, Φ, Ψ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου. Ἄλλά καί κατά τό Κέντρο τοῦ Πανεπιστήμιου Irvine TLG (Thesaurus Linguae Graecae), ὁ Κρητικός ἱστορικός Δωσιάδης (συγγραψας τήν τοπική ἱστορία τῆς Κρήτης) ἀναφέρει ὅτι **τό ἀλφάβητο εὐρέθη ἀπό τούς Κρήτας.**

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ "ΑΛΦΑ"

Ο Πλούταρχος (Προβλήματα 737) θεωρεί άφελῆ τὴν ἄποψη ὅτι τὸ γράμμα «ἄλφα» εἶναι Φοινικικὸ ἐκ τοῦ «Ἄλεφ» πού ὀνόμαζαν τὸν βοῦν (θεωρούμενον πρῶτον ἐκ τῶν ἀναγκαίων). **Κατὰ τὸ Μέγα Ἑτυμολογικὸ Λεξικόν, τὸ γράμμα «ἄλφα» προέρχεται ἐκ τοῦ ρήματος ἄλ-φω (= εὕρισκω), διότι «πρῶτον γάρ τῶν ἄλλων στοιχείων εὐρέθη.»**

ΙΩΝΙΚΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Ἡ κάθε πόλις-κράτος ἢ περιοχή στὸν ἀρχαϊκὸ ἑλληνικὸ κόσμο εἶχε τὸ δικό της ἀλφάβητο, (μέ μικρές παραλλαγές ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν ἄλλων πόλεων.) Τὸ σημερινὸ Ἑλληνικὸ ἀλφάβητο εἶναι τὸ ἐπικρατήσαν **Ἴωνι-κό, μέ 24 γράμματα, ἀπὸ τὸ 403 π.Χ.** ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου. Τὸ Κορινθιακόν, ἐπίσης, διαθέτει 24 γράμματα, τὸ Κρητικόν 21, τῆς Μιλήτου 24, τὸ Χαλκιδικόν 25, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προῆλθε τὸ σημερινὸ Λατινικόν, μετὰ ἀπὸ προσαρμογὴ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, (οἱ ὁποῖοι, ὡς φαίνεται, τὸ παρέλαβαν ἀπὸ Ἑλληνας τῆς Κύμης.)

Ἀπὸ τὸ Ἑλληνικόν, ἐπίσης, ἀλφάβητο προῆλθαν τὸ Ἑτρουσικόν, τὸ Κυριλλικόν, τὸ ἀρχαῖο Φρυγικόν, τὸ ἀλφάβητο τῆς Λυκίας, τὸ Λυδικόν, τὸ Ἀρμενικόν, τὸ Κοπτικόν, τὸ Γοτθικόν κ.λπ.

ΠΑΝΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ

Πηγές γιὰ τις ἀπαρχές τῆς Ἑλληνικῆς γραφῆς ὑπάρχουν πολλές, μετὰξὺ τῶν ὁποίων:

1. Ἡ πινακίδα τοῦ Δισπηλιοῦ τῆς Καστοριάς πού ἔφερε σέ φῶς τὸ 1993 ὁ καθηγητὴς Γ. Χουρμουζιάδης, τὴν ὁποῖαν ἀρχαιομέτρες τόσο ἀπὸ τὸ Ἐρευνητικὸ Κέντρο «Δημόκριτος» ὅσο καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ χρονολόγησαν στὸ 5250 π.Χ.

Πρωτογραφὴ πινακίδας Δισπηλιοῦ Καστοριάς, Μακεδονία 5.250 π.Χ.
(αριστερὰ ἀντίγραφο τῆς πινακίδας - δεξιὰ μερικὰ ἀπὸ τὰ γράμματα καὶ σύμβολά τῆς)

2. «Τό "Όστρακο στην Έρημονησίδα Γιούρα τῶν Σποράδων», τό ὁποῖον εὐρέθηκε ὁ ἀρχαιολόγος Ἀδάμ Σαμψών μέ Ἑλληνική ἐπιγραφή τοῦ 5500 π.Χ., στήν ὁποία διακρίνονται εὐκρινῶς τά γράμματα Α Υ Δ χωρίς βεβαίως νά εἶναι γνωστή ἡ φωνητική τους ἀξία και

Γραφή σε ὄστρακο τοῦ 5.500 π.Χ., Σπήλαιο τοῦ Κύκλωπα, Γιούρα Σποράδων
Εμφανή τα ελληνικά γράμματα Α, Υ, Δ

3. «Τό "Όστρακο στην Περιοχή Πηλικάτα τῆς Ἰθάκης», χρονολογούμενο τό 2700 π.Χ., στό ὁποῖον ὑπάρχουν χαραγμένα συμβολικά σχήματα παρόμοια μέ αὐτά τῶν Γραμμικῶν Γραφῶν Α' καί Β'.

Γραφή σε ὄστρακο τοῦ 2.700 π.Χ. στα Πηλικάτα Ἰθάκης - Μουσείο Σταυροῦ Ἰθάκης (φωτο terrabook).

ΓΡΑΠΤΩΣ ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑΝ ΤΑ ΕΠΗ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ

Ἐν προκειμένω, εὐλόγο τίθεται τό ἐρώτημα πῶς εἶναι δυνατόν χιλιάδες στίχων τῶν Ὀμηρικῶν Ἐπῶν νά διατηροῦνται καί μεταφέρονται ἐπί πολλούς αἰῶνες ἀναλλοίωτοι μέ θαυμαστή ἀκρίβεια. Γι' αὐτό καί ὁ Μιστριώτης στό ἔργο του «Ἱστορία τῶν Ὀμηρικῶν Ἐπῶν» (Τύποις Σακελλαρίου, Ἀθήνα 1903, ἔκδοση Β') ἀναφέρει: «Τό πολύμορφον καί ἡ ἀστασία ἐν τῇ ἐκτάσει καί συστολῇ φωνηέντων, οὐ δύναται τις ἀπο-δοῦναι τῇ ἐλλείψει τῆς γραφῆς.»

Ὁ καθηγητής Τζίλμπερτ Χάιγκετ δηλώνει ὅτι ἓνα ποίημα ὅπως ἡ Ἰλιάδα εἶναι ἀδύνατον νά εἶχε παραδοθεῖ χωρίς γραφή (Ἡ Κλασσική παράδοση, Ἐκδ. ΜΙΕΤ), ἐνῶ ὁ διάσημος συγγραφέας Χόρστ Μπλάνκ (Ἐκδ. Παπαδήμα, σελ. 148) βεβαιώνει ὅτι: «Σήμερα ἓνα μεγάλο μέρος φιλολόγων κλείνει πρὸς τὴν ὑπόθεση ὅτι ἡ σύνταξη τῶν Ὀμηρικῶν Ἐπῶν εἶχε ἤδη καταστήσει ἀπαραίτητη τὴν γραπτὴ παγίωση τοῦ κειμένου... οἱ ραψωδοὶ κουβαλοῦσαν μαζί τους τὸ γραπτὸ χειρόγραφο ἀντίτυπός τους». Ἐπίσης, ἡ Γαλλίδα Ἑλληνίστρια Ζακλίν Ντέ Ρομιγύ δηλώνει κατηγορηματικά: «Ὁμηρος καὶ γραφή συνυπάρχουν». (Γιατί ἡ Ἑλλάδα, Ἐκδ. Τό «Ἄστου», σελ. 28.) Τὸ δακτυλικὸ ἐξάμετρο στὰ Ὀμηρικὰ Ἔπη βασίζεται στὴν προσωδία (μακρὰ καὶ βραχέα φωνήεντα, διπλά σύμφωνα, δίφθογγοι κ.λπ.). Ἡ ἄποψη ὅτι οἱ Φοίνικες δάνεισαν κάποια σύμφωνα καὶ ἀμέσως οἱ Ἕλληνες ἔγραψαν ὀρθογραφημένα τὰ Ἔπη, δέν ἔχει ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα, ὅπως ἀναφέρει τὸ Λεξικὸ Σούδα ἢ Σουίδα (βλ. Φοινίκη πόλις).

ΓΟΥΙΛΙΑΜ ΝΤΟΥΡΑΝΤ: ΟΙ ΦΟΙΝΙΚΕΣ ΤΟ ΠΗΡΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἡ ἀναφορά τοῦ Ἀμερικανοῦ ἱστορικοῦ / φιλοσόφου, συντάκτη τῆς παγκόσμιας ἱστορίας πολιτισμοῦ, William Durant: «Οἱ Φοίνικες δέν ἦσαν οἱ ἐφευρέται τοῦ ἀλφαβήτου, τὸ κυκλοφόρησαν μόνο ἀπὸ τόπο σέ τόπο. Τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τοὺς Κρήτες καὶ τὸ μετέφεραν στὴν Τύρο, στὴν Σιδῶνα, στὴν Βύβλο καὶ ἄλλες πόλεις τῆς Μεσογείου. Ὑπῆρξαν οἱ “γυρολόγοι” καὶ ὄχι οἱ ἐφευρέται τοῦ ἀλφαβήτου.».

Ὁ ἀρχαιολόγος-ἐπιγραφικὸς Ἀπόστολος Ἀρβανιτόπουλος εἶχε δηλώσει: «Τὸ ἀλφάβητο ἐπενόησαν καὶ ἐφήρμοσαν οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες... ἐδώρισαν δέ αὐτὸ εἰς ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα ὡς κοινόν κτῆμα αὐτῆς.» Ὑπάρχουν ἀρκετές μαρτυρίες μὲ κείμενα ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ συγγραφέων (μεταγενέστερα τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀμήρου), τὰ ὁποῖα ὑποστηρίζουν ὅτι ὑπῆρχε γραπτὴ Ἑλληνικὴ γλῶσσα (διάφορος τῆς Γραμμικῆς Β΄) περὶ τὸ 1200 π.Χ., δηλαδή πρὶν ἀπὸ τὸ Φοινικικο-σημιτικὸ Συλλαβάριο. Ὡστόσο, τεκμήρια (π.χ. ἐπιγραφές) γιὰ τὴν ὑπαρξὴ Ἑλληνικῆς γραφῆς πού ἀνάγεται σ’ αὐτὴν τὴν περίοδο δέν ὑπάρχουν.

ΓΚΙΛΜΠΕΡΤ ΜΑΡΡΕΪ: Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΗ ΓΛΩΣΣΑ

Γι’ αὐτὴν τὴν ἀσύγκριτης τελειότητος γλῶσσα πού ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κακοποιήσαμε, ἐνῶ γιὰ τοὺς ξένους ἑλληνιστὲς καὶ γλωσσολόγους ἀποτελεῖ ἀντικείμενο θαυμασμοῦ καὶ μελέτης, χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ δήλωση τοῦ διακεκριμένου Ἑλληνιστοῦ καθηγητοῦ στό Πανεπιστήμιο τῆς Ὁξ-

φόρδης Gilbert Murray: «[...] **μία σκέψη μπορεί νά διατυπωθεῖ μέ άνεση καί χάρι στήν Έλληνική, ένῶ γίνεται δύσκολη καί βαρειά στήν Λατινική, Άγγλική, Γαλλική, Γερμανική. Ή Έλληνική εἶναι ἡ τελειότερη γλῶσσα, ἐπειδή ἐκφράζει τίς σκέψεις τελειότερων ανθρώπων.**».

Ὁ διακεκριμένος Έλληνιστής καί γλωσσολόγος Ίσπανός καθηγητής **F.R. Adrados**, ξένος ἐταῖρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἔχει ἐπανειλημμένα δηλώσει ὅτι **οἱ Δυτικοευρωπαϊκές γλῶσσες εἶναι ἡμιελληνικές ἢ κρυπτοελληνικές.**

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Ἀξίζει, ἐπίσης, νά σημειωθεῖ ὅτι ὁ **Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος** (2ος π.Χ. αἰ.) θεωρεῖται ὅτι πρῶτος ἐπενόησε καί ἐφήρμοσε τούς τόνους καί τά πνεύματα.

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΦΑΙΣΤΟΥ

Στόν “**δίσκον τῆς Φαιστοῦ**” χρονολογούμενον πρό τοῦ 1200 π.Χ. (ὁ ὁποῖος εὐρέθη στήν Κρήτη καί δέν ἔχει ἀποκρυπτογραφηθεῖ μέχρι σήμερα) φαίνονται εὐκρινῶς “**τυπωμένα**” τά γράμματα **Β Γ Λ Υ**.

ΠΗΛΙΝΑ ΕΓΓΡΑΦΑ 2.000 π.Χ.

Οἱ **Michael Ventris** καί **John Chadwick** ὑπεστήριξαν γιά πρώτη φορά ὅτι οἱ πινακίδες “**ἀπό ψημένο πηλό, ἀπό τήν δεύτερη χιλιετία π.Χ., οἱ ὁποῖες βρέθηκαν στή Πύλο, στήν Κνωσό, στίς Μυκῆνες καί ἄλλα μέρη, περιεῖχαν ἑλληνικά ἔγγραφα πού προέρχονταν ἀπό τά ἀρχαῖα Μυκηναϊκά Βασίλεια**”».

Τά Μυκηναϊκά, ὅπως πρόσφατα ἐτόνισε ὁ F.R. Adrados (ἐν συνεχείᾳ ἄλλων), ἦταν ἑλληνικά, γραμμένα μέ τήν βοήθεια μίας ἀρχαίας συλλαβικῆς γραφῆς πού στήν συνέχεια ξεχάστηκε.

ΟΣΒΑΛΝΤ ΠΑΝΑΓΚΛ: Η ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΠΑΡΑΛΛΑΓΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Ἐπίσης, σέ ὁμιλία του στήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν (8-10 Μαρτίου 2013) ὁ διακεκριμένος Αὐστριακός γλωσσολόγος καί Μυκηνολόγος **Osvald Panagl** ἀνέφερε ὅτι: **Οἱ ὡς ἄνω πινακίδες (Κνωσοῦ, Πύλου, Μυκηνῶν) ἦταν γραμμένες σέ μία ἀρχέγονη παραλλαγή τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, 500 χρόνια προγενέστερης τοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματος τῶν Ὀμηρικῶν Ἐπῶν. Συνεπῶς, ἡ χρονολογία τους ἀνάγεται περί τό 1300 π.Χ.**

ΙΚΛΑΙΝΑ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ: ΓΡΑΜΜΙΚΗ Β' ΤΟΥ 1450 π.Χ.

Ο Αρχαιολόγος Μ. Κοσμόπουλος στην Ίκλαινα Μεσσηνίας με Γραμμική Β' του 1450 π.Χ. (ιστοσελίδα ανασκαφῆς iklaina.wordpress.com)

Πρόσφατα στήν Ίκλαινα τῆς Μεσσηνίας (14 χλμ. ἀπό τήν Πύλο) ὁ ἀρχαιολόγος **Μιχαήλ Κοσμόπουλος**, καθηγητής στό Πανεπιστήμιο τοῦ Μιζούρι τῶν ΗΠΑ (ὑπεύθυνος ἀνασκαφῶν ἀπό τό 1998 στό χῶρο αὐτό), βρῆκε «μέσα σέ μπάζα καί σκουπίδια» **τήν ἀρχαιότερη μέχρι σήμερα πήλινη πινακίδα Γραμμικῆς Β' χρονολογούμενη μεταξύ 1450 καί 1400 π.Χ.**, ὅπως μοῦ ἐγνώρισε μέ σχετική ἐπιστολή του.

ΟΙΝΟΧΟΗ ΤΟΥ ΔΙΠΥΛΟΥ

Οινοχόη Δίπυλου Κεραμεικού του 740 π.Χ. με τα γράμματα:

"**ΗΟΣ ΝΥΝ ΟΡΧΕΣΤΟΝ ΠΑΝΤΟΝ ΑΤΑΛΟΤΑΤΑ ΠΑΙΖΕΙ ΤΟ ΤΟΔΕ ΚΑΝ ΜΙΝ...**"
που κατά Μπαμπινιώτη σημαίνει "1. Όποιος από τους ορχηστές χορεύει πιο ανάλαφρα απ' όλους 2α. σε αυτόν ανήκει τούτο (το αγγείο, η οινοχόη) και αν τον [δεις, ευχήσου του κάθε ευτυχία] 2β. αυτός να το πάρει (το αγγείο)". Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο

Πάντως, η **ἀρχαιότερη ἀλφαβητική ἐπιγραφή**, χαραγμένη σέ πήλινο ἀγγεῖο, στήν «**Οἰνοχόη τοῦ Διπύλου**» εἶναι τοῦ Η΄ π.Χ. αἰ.: «**ΗΟΣ ΝΥΝ ΟΡΧΕΣΤΟΝ ΠΑΝΤΟΝ ΑΤΑΛΟΤΑΤΑ ΠΑΙΖΕΙ ΤΟΤΟ ΔΕΚΑΝ ΜΙΝ**». Ὡστόσο, ἐνόψει τῶν προεκτεθέντων, ἡ ἐπιγραφή αὐτή δέν πρέπει νά εἶναι ἡ ἀρχαιότερη. Λαμβάνοντας ὑπόψη ὅτι μέχρι σήμερα ποσοστό μικρότερο τοῦ 5% τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας ἔχει γίνει γνωστόν, εἶναι εὐλόγο νά ἀναμένει κανεῖς ὅτι στό μέλλον νεώτερα εὐρήματα θά φέροι σέ φῶς ἡ ἀρχαιολογική σκαπάνη.

ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΗ ΓΛΩΣΣΑ

Κατά τόν γλωσσολόγο καθηγητή στό Πανεπιστήμιο Charles Sturt τῆς Αὐστραλίας **Γεώργιο Καναράκη** (ἀλλά καί ἄλλους ἐρευνητές), βάσει τῆς ιστορικοσυγκριτικῆς γλωσσολογίας, «**ἡ ἑλληνική γλῶσσα δέν ἀνήκει σέ καμμία ἀπό τίς γλωσσικές ὁμάδες τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς οἰκογενείας** καί συνεπῶς κατατάσσεται ὡς μεμονωμένη γλῶσσα (isolate) μέσα στό πλαίσιο τῆς ὁμογλωσσίας αὐτῆς.» Ὁ ὄρος Ἰνδοευρωπαῖοι εἰσήχθη τό 1813 ἀπό τόν Βρεταννό γλωσσολόγο, ἰατρό καί φυσικό Thomas Young (1779-1829).

Ὁ κορυφαῖος διεθνῶς γλωσσολόγος – ἑλληνιστής **F.R. Adrados** σέ ἀνακοίνωσή του στήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν εἶπε ὅτι **οἱ Μινῶιτες** «τούς ὁποίους δέν ξέρουμε πῶς νά ὀρίσουμε μέ ἀκρίβεια, ἀλλά Ἰνδοευρωπαῖοι δέν ἦταν – δέν ἦταν Εὐρωπαῖοι οἱ ἄνθρωποι πού ἔγραψαν τόν “δίσκο τῆς Φαιστοῦ”, οὔτε αὐτοί πού ἔγραψαν τήν Μυκηναϊκή γραφή.».

aDNA

Ἡ ἐπικρατοῦσα ἄποψη, ἀντίθετη ἐκείνης τοῦ Sir Arthur Evans (κατά τήν ὁποία Λύβιοι καί Αἰγύπτιοι μετανάστευσαν στή Κρήτη ἀναπτύξαντες τόν Μινωικό πολιτισμό), εἶναι ὅτι **οἱ Μινῶιτες δέν ἀνήκουν στούς γλωσσικά Ἰνδοευρωπαϊκοὺς πληθυσμούς πού ἐποίκησαν τήν Εὐρώπη τήν Νεολιθική ἐποχή**. Ὡστόσο, ἡ ἐρευνητική ὁμάδα τοῦ Καθηγητοῦ Γενετικῆς καί Γενετικῆς Ἰατρικῆς στό Πανεπιστημίου G. Washington **Γεωργίου Σταματογιαννόπουλου**, σέ συνεργασία μέ Ἕλληνες καί ξένους ἐπιστήμονες διαφόρων εἰδικότητων, **ἀπομόνωσε τό aDNA (ancient DNA)**

από Μινωικά υπολείμματα 4.300 χρόνων και καθόρισε τούς πολυμορφισμούς του μιτοχονδριακού, οι οποίοι έχουν τὰ χαρακτηριστικά του Εύρωπαϊκού πολιτισμού. Έξαιρετικά ενδιαφέρουσα είναι πρόσφατη δημοσίευση του ίδιου και συνεργατών του με τίτλο «Η Πληθυσμιακή Γενετική και η Θεωρία Περί Δῆθεν Ἀφανισμού τῶν Ἑλλήνων τῆς Πελοποννήσου κατά τόν Μεσαίωνα» πού ἀνακοίνωσα στήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν (27/4/2017), μέ τήν ὁποία ἀπεδεικνύετο ὅτι ἡ Πληθυσμιακή Γενετική μπορεῖ νά διευκρινίσει σημαντικά θέματα καταγωγῆς καί ἱστορίας τοῦ Ἀνθρώπινου πληθυσμοῦ.

ΤΑ ΣΑΝΣΚΡΙΣΤΙΚΑ ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Ὁ διακεκριμένος Γερμανός γλωσσολόγος **Franz Bopp** (συντάκτης τῆς Συγκριτικῆς Γραμματικῆς τό 1857) ἔχει ὑποστηρίξει ὅτι **τά Σανσκριτικά στηρίζονται στά Ἑλληνικά, καί ὄχι τό ἀντίστροφο.**

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μέ βάση τὰ προεκτεθέντα μπορούμε νά καταλήξουμε στά ἀκόλουθα συμπεράσματα:

1. Ὁ Πλάτων ἔθεσε τίς βάσεις τῆς Ἑτυμολογίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, ἡ ὁποία εἶναι κατ' ἐξοχήν νοηματική (ἐννοιολογική), δηλαδή ὑπάρχει αἰτιώδης σχέση μεταξύ τῶν λέξεων καί τῆς ἐτυμολογικῆς σημασίας τους.

2. Ἐρευνες μέσω τοῦ **αDNA** ἔδειξαν ὅτι ὑπῆρξαν ἐπεκτάσεις πληθυσμιακῶν ομάδων ἀπό τίς Ρωσικές στέπες τόσο Δυτικά (πρός Κεντρική καί Δυτική Εὐρώπη) ὅσο καί Ἀνατολικά τῆς Εὐρώπης, μέσω τῶν Ἀσιατικῶν στεπῶν. **Γενετική ὑπογραφή μεταναστεύσεων πρὸς τήν Ἑλλάδα δέν ἐπιβεβαιώνεται μέχρι σήμερα,** ἂν ὅμως ὑπάρξει τέτοια κατά τόν κορυφαῖο γλωσσολόγο J. Mallory θά εἶναι πολύ μικρή ἐν σχέσει μέ τόν τότε ἐγκατεστημένο στόν Ἑλλαδικό χῶρο πληθυσμό αὐτοχθόνων.

3. Ὁ ὅρος Ἰνδο-Ευρωπαϊοί εἶναι καθαρά **γλωσσικός** καί δέν ὑποδηλοῖ ὀποιοδήποτε φυλετικό τύπο ἀνθρώπου. Ἡ ὕπαρξη Ἰνδο-Ευρωπαϊκῆς φυλῆς ἀμφισβητεῖται ἐντόνως ἀπό κορυφαίους εἰδικούς ἐπιστήμονες, μέ βάση πρόσφατα γενετικά δεδομένα. **Καιρός εἶναι πλέον ἡ παλιά Ἰνδο-Ευρωπαϊκή ὑπόθεση νά ἀφαιρεθεῖ ἀπό τὰ σχολικά βιβλία.**

4. Ἡ ἔνταξη τῆς Πρωτο-ελληνικῆς στήν Ἰνδο-Ευρωπαϊκή ὁμογλωσσία δέν ἀμφισβητεῖται, παραμένει, ὅμως, ἄγνωστη ἡ μητέρα-γλῶσσα τῆς ὁμογλωσσίας αὐτῆς. Ὡστόσο, ὡς προεξετέθη, ἡ Πρωτο-ελληνική φαίνεται νά ὑπερτερεῖ τῶν ὑπολοίπων γλωσσῶν (συμπεριλαμβανομένων τῶν Σανσκριτικῶν), τό ζήτημα ὅμως τοῦ χρόνου ἐμφάνισεως της στόν Ἑλλαδικό χῶρο παραμένει ἀνοικτό (κατά τόν Δρ. Ι. Λαζαρίδη).

5. Στόν Ἑλλαδικό χῶρο, καί συγκεκριμένα **στήν Κρήτη, ἐμφανίζεται πρῖν ἀπό 5.000 χρόνια τό πρῶτο σύστημα γραφῆς μέ ἰδιογράμματα** (ιερογλυφικά), **ἀκολουθεῖ πρῖν ἀπό περίπου 4.000 χρόνια ἡ Γραμμική γραφή Α΄** (πού δέν ἔχει ἀκόμη ἀποκρυπτογραφηθεῖ), **τήν ὁποία διαδέχεται πρῖν ἀπό 3.500 χρόνια (15ος π.Χ. αἰ.) ἡ Γραμμική γραφή Β΄** (περιλαμβάνουσα καί φωνήεντα), τήν ὁποία ἀποκρυπτογράφησε ὡς Ἑλληνική ὁ Βρεταννός ἀρχιτέκτων Μ. Ventris. Κατά τόν διάσημο γλωσσολόγο – Μυκηνολόγο **Osvald Panagl**, οἱ πινακίδες Κνωσοῦ καί Μυκηνηῶν χρονολογοῦνται περί τό 1300 π.Χ., τῆς δέ Πύλου περί τό 1200 π.Χ., ἐνῶ ὁ διαπρεπής ἀρχαιολόγος Μ. Κοσμόπουλος ἀνεκάλυψε **στήν Ἴκλαινα (14 χλμ. ἀπό τή Πύλο) τήν ἀρχαιότερη μέχρι σήμερα πῆλινη πινακίδα Γραμμικῆς Β΄, χρονολογούμενη περί τό 1450-1400 π.Χ.**

6. Στή Μέση Ἀνατολή καί συγκεκριμένα **στήν πρῶην Φοινίκη ἐμφανίζεται περί τό 1150 π.Χ. τό καλούμενο Φοινικικοσημιτικό σύστημα γραφῆς, τό ὁποῖο δέν εἶναι ἀλφάβητο ἀλλά συλλαβάριο χωρίς φωνήεντα, μέ 22 σύμφωνα, (στά ὁποῖα δέν περιλαμβάνονται τά ἑλληνικά σύμφωνα Ξ, Φ, Ψ.)** **Ἄν ὑπῆρχε γραφή κατά τούς χρόνους τοῦ Τρωικοῦ Πολέμου (δηλ. πρῖν ἀπό τό 1200 π.Χ.), ἡ ὑπόθεση ὅτι οἱ Ἕλληνες πῆραν τό σύστημα γραφῆς (συλλαβάριο) ἀπό τούς Φοίνικες κλονίζεται, στερούμενη ἀξιοπιστίας.**

7. **Τό πρῶτο ἀλφάβητο στόν κόσμο εἶναι τό Ἑλληνικό, τοῦ 8ου π.Χ. αἰ.** Ἀρχικῶς εἶχε 27 γράμματα, ἀπό δέ τό 403 π.Χ. 24 γράμματα, μετά τήν ἀφαίρεση τοῦ δίγαμμα, τοῦ Κόπα καί τοῦ σαμπί. Ὡστόσο, ὑπάρχουν σοβαρές ἐνδείξεις βάσει ἱστορικῶν πηγῶν (Ὀμηρικά Ἔπη, Μιστριώτης κτλ) καί ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων, ὅτι **τό Ἑλληνικό ἀλφάβητο εἶναι πολύ ἀρχαιότερο, ἀναγόμενο πιθανότατα στά χρόνια τοῦ Τρωικοῦ Πολέμου (Μιστριώτης, Ἀπολλόδωρος, κ.ἄ.), πολύ δε πιθανότερο εἶναι τά Ὀμηρικά Ἔπη νά εἶχαν παραδοθεῖ γραπτά (Μιστριώτης, Τζ. Χάιγκετ, Χ. Μπλάνκ, Ζακλίν Ντέ Ρομιγύ).**

Ἐν ὄψει τῶν προεκτεθέντων, εἶναι ἀναγκαία ἡ συνέχιση τῆς διεπιστημονικῆς ἔρευνας, τῆς ὁποίας τὰ συμπεράσματα τῶν διαφορετικῶν ἐπιστημῶν θά πρέπει νά συγκλίνουν ἰδιαίτερα μάλιστα πρὸς ἐκεῖνα τῆς **Ἀρχαιογενετικῆς καὶ τῆς Πληθυσμιακῆς Γενετικῆς**, λόγω τῶν ραγδαίων ἐξελίξεών τους. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, φαινόμενο συνέχειας καὶ ἀκτινοβολίας, ἐξακολουθεῖ νά εἶναι ἀντικείμενο θαυμαστοῦ καὶ σπουδῆς ἀπὸ κορυφαίους γλωσσολόγους, ἑλληνιστές καὶ διανοουμένους . Κατὰ μὲν τὸν παγκοσμίως γνωστὸν ἑλληνιστὴ καὶ καθηγητὴ γλωσσολογίας **F.R. Adrados**, ἡ Ἑλληνικὴ ἔχει θέσει ἀνεξίτηλη τὴν σφραγίδα της σ' ὅλες τίς δυτικοευρωπαϊκὲς γλῶσσες πού θεωροῦνται ἡμιελληνικὲς ἢ κρυπτοελληνικὲς, κατὰ δέ τὸν ἐπιφανῆ ἑλληνιστὴ καθηγητὴ στό Πανεπιστήμιο τῆς Ὁξφόρδης **Gilbert Murray** ἡ Ἑλληνικὴ εἶναι ἡ **τελειότερη γλῶσσα τοῦ κόσμου**. Πράγματι, **ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, γραπτὴ καὶ προφορικὴ, ἀποτελεῖ ἐπίτευγμα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀνυπερβλήτου τελειότητος**".

<http://www.noiazomai.net/>